

Phần 18

Chương 52

Rốt cuộc thì Nhậm Tư Đồ cũng đã chuẩn bị xong bữa sáng, mặc dù hơn một nửa trong số đó là mua ở ngoài tiệm về, nhưng chỉ cần nhìn thấy một bàn đầy đồ ăn thôi cũng đủ làm cho người khác động lòng. Cô nhìn đồng hồ thấy từ lúc mình vào phòng ngủ đến giờ cũng đã hơn nửa tiếng mà Thời Chung thì vẫn chưa từ trong phòng ngủ đi ra, chẳng lẽ anh thật sự tiếp tục ngủ?

Nhậm Tư Đồ soi người lên cánh cửa tủ lạnh sửa sang lại quần áo một lát, rồi đi về phía phòng ngủ, cô muốn đánh thức Thời Chung dậy một lần nữa. Nhưng khi cô gõ cửa thì lại không nghe thấy tiếng ai trả lời, cô đành đẩy cửa đi vào.

Nhậm Tư Đồ nhẹ nhàng bước vào, đi qua khỏi khúc quanh thì ánh mắt không khỏi sững sờ.

Thời Chung mới ở trong phòng tắm bước ra, anh đang chuẩn bị thay quần áo. Từ góc độ của Nhậm Tư Đồ nhìn vào thì chỉ thấy người đàn ông này đang mặc quần tây, nửa trên vẫn để trần, trên cổ vẫn còn vắt một cái khăn lông, nước ở trên tóc vẫn còn đang trượt theo sống lưng mà chảy xuống dưới.

Nhậm Tư Đồ không có lên tiếng nhưng Thời Chung vẫn có thể phát hiện ra cô. Anh quay đầu lại, nhìn cô một cái không thể hiện rõ tâm tình của bản thân. Sau đó lại quay đi, mở tủ lấy áo sơ mi mặc vào người.

Nhậm Tư Đồ thấy anh nhanh tay cài nút ở tay áo rồi chọn cà vạt, chỉ duy nhất là anh không hề để ý đến cô, cô chỉ còn biết giả bộ ho khan một tiếng rồi nói: “Đã làm xong bữa sáng rồi.”

“Tôi có việc bận, em cứ ăn đi.” Anh soi gương chỉnh lại cà vạt, không nhìn cô: “Còn nữa, làm phiền em sau khi ăn xong nhớ rửa bát giùm.”

“Hả?” Nhậm Tư Đồ không kịp phản ứng. Không phải bởi vì những lời anh nói, mà là bởi vì giọng nói hết sức lạnh lùng của anh.

“Lúc trước công việc nhà đều do người giúp việc làm, mà tôi thì cũng đã lấy lại chìa khóa của Thẩm Thẩm. Em ăn xong không rửa bát, không lẽ muốn tôi rửa thay em sao?”

“...”

Nhậm Tư Đồ thật ra luôn cảm thấy mình rất kiên cường, thật không thể nghĩ đến anh chỉ cần dùng một câu đơn giản đã có thể trong nháy mắt làm cho cô không khỏi lúng túng, uất ức, mất mặt. Cho đến khi Thời Chung đã mặc xong đồ, đi lướt qua cô, thì Nhậm Tư Đồ mới miễn cưỡng dùng giọng nói nhẹ nhàng gọi anh lại: “Buổi trưa, anh có về nhà ăn cơm không?”

“Chắc là phải bận đến tối.”

Rõ ràng anh có ý nói cho cô biết rằng cô không cần đợi tới buổi trưa. Nhậm Tư Đồ vẫn giả ngốc không nghe ra ý trong lời nói của anh: “Vậy thì được, buổi tối em sẽ làm cơm đợi anh về.”

Lúc này rốt cuộc Thời Chung mới chịu nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, nhưng ánh mắt của anh chỉ dừng trên mặt cô mấy giây rồi lại lạnh nhạt dời đi: “Tùy em.”

Nói xong anh không hề lưu luyến mà trực tiếp đi thẳng ra cửa.

Nhậm Tư Đồ không biết cô có thật sự đợi anh đến tối không nữa hay là chỉ vì bản thân mình cố chấp với Thời Chung mà nói như vậy. Lúc Thịnh Gia Ngôn gọi điện thoại tới thì Nhậm Tư Đồ chỉ có thể nói mình đang bận, không dám nói nhiều để tránh bị lộ.

Làm phụ nữ như cô quả thật vô cùng thất bại, có lẽ là từ trước đến nay chưa từng có, lúc cô uổng phí một ngày vô ích ở nhà của Thời Chung thì Tôn Dao lại đang bận bịu trên phim trường nên chỉ có thể gửi gắm Tâm Tâm cho Thịnh Gia Ngôn. Nhờ Thịnh Gia Ngôn giúp cô chăm sóc cho thằng bé. Đồng thời cô cũng không dám nói cho Thịnh Gia Ngôn biết cô đang làm cái gì nữa, bởi vì Thịnh Gia Ngôn không cho phép cô làm cái hành động điên cuồng như thế này, vì thế anh ấy cũng sẽ không chăm sóc Tâm Tâm giúp cho cô.

Sau khi cúp điện thoại của Thịnh Gia Ngôn, Nhậm Tư Đồ đi siêu thị một chuyến, cô đoán là người giúp việc đã bị cho nghỉ việc mà Thẩm Thẩm thì lại không được phép bước vào đây nữa cho nên tủ lạnh nhà Thời Chung trở nên trống rỗng chỉ còn lại hai chai nước suối. Nhậm Tư Đồ mua hai túi đồ lớn đem về.

Sau một lúc xem tivi Nhậm Tư Đồ cảm thấy không có việc gì làm liền đi dạo khắp căn hộ. Căn hộ khá lớn, làm cho cô đi một vòng đã tốn rất nhiều thời gian.

Lúc trước, mỗi lần đến đây Nhậm Tư Đồ đều rất vội vã, cô hoàn toàn chưa hề đi tham quan nơi này một vòng, cho đến khi bước vào thư phòng cô liền cảm thấy kinh ngạc.

Thư phòng áng chừng phải lớn bằng hai phòng ngủ chính, Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không tưởng tượng được một người không thích sách tại sao lại có thể có nhiều sách như vậy.

Thậm chí còn có cả truyện tranh.

Nhậm Tư Đồ nhìn một loạt gáy của những cuốn truyện tranh kia sau đó tùy tiện lấy ra vài cuốn, vừa nhìn bìa liền không nhịn được mà cười. Những cuốn này đều là những cuốn truyện cô mượn ở tiệm truyện sau trường học.

Bên trong còn có cả những bức hình cô tùy tiện phác họa lại nhân vật.

Khi anh dẫn cô về lại trường cũ, bà chủ tiệm truyện tranh vẫn còn nhắc đến một chàng trai trẻ đã mua một đồng truyện cũ, hôm nay nhìn thấy những bức vẽ

này, trái tim tổng thương vì những lời nói lạnh nhạt của cô cũng được an ủi—cô xem qua một lượt nhưng cuốn truyện tranh kia, quả thật đều là do anh mua.

Thật ra hôm nay khi đọc lại những cuốn truyện tranh này Nhậm Tư Đồ lại cảm thấy có mấy phần vô vị, cô đem chúng đặt lại trên giá sách, sau đó nhìn đồng hồ thấy sắp đến thời gian làm bữa tối, cô liền trực tiếp đi về phòng bếp.

Lúc nấu cơm thì Nhậm Tư Đồ vẫn tự hỏi lòng, nếu như anh thật sự lạnh lùng không trở về ăn cơm, bữa tối này cô vẫn cô đơn một mình thì cô nên làm cái gì đây?

Đồng thời lúc này trong lòng cô vẫn không ngừng tự động viên bản thân: anh ấy sẽ không tàn nhẫn như vậy, anh ấy sẽ không đối xử với cô như vậy.

Cho đến lần thứ ba thì Nhậm Tư Đồ mới thành công bàn ăn bốn món mặn một món canh, sau đó cô ngồi đợi anh về, tận mắt nhìn thấy cả bàn ăn nguội lạnh đi, lúc này sự can đảm trong lòng cũng đã không còn.

Anh thật sự đối xử với cô như vậy.

Nhậm Tư Đồ cầm điện thoại lên mân mê, rốt cuộc khi không nhận được nữa đành gửi đi một tin nhắn: Chờ nào thì anh xong việc?

Chờ đợi không có mục đích tuyệt đối không phải là điều gì lãng mạn, cũng không hề có cảm động. Cô định trực tiếp hỏi anh. Sau khi tin nhắn được gửi đi thì điện thoại Nhậm Tư Đồ chợt vang lên. Cô nhanh chóng cầm điện thoại lên, nhưng lại nhìn thấy là điện thoại của Thịnh Gia Ngôn, tia hi vọng trong mắt lại vụt tắt.

Cô nhận điện thoại của Thịnh Gia Ngôn, bên tai truyền đến giọng nói dịu dàng của anh: “Em đã làm xong chưa? Hôm nay Tầm Tầm rất vui về cho nên bây giờ hai người bọn anh mới chuẩn bị về nhà. Em có muốn anh nấu cơm cho em luôn không?”

Nhậm Tư Đồ suy nghĩ một lát, sau đó cố gắng làm cho giọng nói của mình trở nên hết sức bình thường rồi nói: “Không cần, em còn rất nhiều việc sẽ không về sớm được.”

Thịnh Gia Ngôn lại hỏi: “Đại khái là mấy giờ em về? Nếu muộn quá thì để anh đi đón em.”

Thịnh Gia Ngôn chợt nhận ra nửa sau lời nói của mình có chút không ổn, dù sao với thân phận hiện tại của anh cũng không thể tùy ý đưa đón cô đi làm nên đành sửa lại: “Ý anh là, nếu như em về trễ thì nói Thời Chung đi đón em. Em đi về một mình không an toàn.”

Nhậm Tư Đồ không nhận được mà cười khổ, nếu như Thịnh Gia Ngôn biết được tình trạng hiện tại của cô và Thời Chung không biết anh ấy có mắng cô ngu ngốc không nữa? Hay là sẽ cười cô đáng đời?

Lúc Thời Chung về đến nhà cũng đã là mười một giờ đêm.

Chuyện cục trưởng Lý bị tố cáo, hôm nay bị điều tra. Tình hình kinh tế, cả công việc buôn bán địa ốc cũng có liên quan đến vị cục trưởng Lý kia, cho nên hôm nay anh cũng bị dính líu.

Cục trưởng Lý bị điều tra vẫn còn đang được giữ bí mật, nếu không phải bởi vì có người tiết lộ cho anh biết nếu không thì anh sẽ gặp rắc rối lớn.

Ai nói tình trường thất bại thì thương trường sẽ thành công?

Chó má.

Thời Chung đi ra khỏi thang máy, lúc vào nhà anh tiện muện đem điện thoại cùng chìa khóa nhà ném lên tủ, khi cúi đầu xuống lại thấy một đôi giày nữ, động tác của anh không khỏi ngừng lại, sau đó cúi người thay giày đi vào nhà.

Thật không khó để xác định vị trí chủ nhân của đôi giày đang ở đâu, bởi vì lúc này trong căn hộ chỉ có phòng ăn là sáng đèn. Thời Chung men theo ánh đèn đi tới, liếc mắt một cái liền nhìn thấy cô.

Theo như tính khí của cô mà vẫn ở đây đến giờ này không khỏi làm cho Thời Chung kinh ngạc. Anh đang muốn sung mặt lên thì lại nhìn thấy lúc này cô đang ngủ gục trên bàn ăn, khuôn mặt anh liền nhu hòa đi.

Nếu như thương vụ buôn bán bất động sản này thua lỗ thì Trung Hâm cũng xong đời, anh cũng tiêu đời. Người phụ nữ này... anh hình như không có tư cách đến gần cô như lúc này nữa.

Thời Chung từ từ bước đến gần cô, im lặng kéo ghế bên cạnh cô ngồi xuống. Mở nắp đồ ăn trên bàn, là bốn món mặn một món canh nhưng đã sớm nguội lạnh. Thời Chung nên thử một miếng canh, lông mày không tự chủ mà nhăn lại, nhưng chỉ là thoáng qua, cuối cùng anh cũng uống hết cả muỗng canh.

Cơm vẫn ở trong nồi cơm điện, anh bới cho mình một chén, bởi vì cả buổi tối lo lắng cho nên vẫn chưa ăn gì, vốn là đói bụng, huống chi những đồ ăn này đều là do cô tự làm, nên anh cứ im lặng ăn những đồ ăn đã lạnh này.

Mấy lọn tóc vương lên má cô, Thời Chung nhìn cô một lúc, anh theo bản năng muốn đưa tay đem lọn tóc của cô gạt ra đằng sau nhưng mới đưa ra một nửa liền dừng lại.

Tay của anh cứng đờ, trên mặt lại trở nên bình tĩnh, không có biểu hiện gì, anh cắn răng rút tay về, đúng lúc này điện thoại của cô bỗng rung vang lên.

Cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên thì hơi nhú mào, giống như sắp tỉnh. Thời Chung rất nhanh tay lẹ mắt, anh nghiêng người lấy điện thoại, chỉnh chế độ im lặng.

Anh lại nhìn cô, mi tâm của cô lúc này đã giãn ra. Thời Chung mới thu hồi tầm mắt, rồi cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, là Thịnh Gia Ngôn gọi tới.

Không đợi anh cất máy, cũng không đợi anh nhận điện thoại thì Thịnh Gia Ngôn đã cúp máy. Thời Chung nhìn lên cuộc gọi nhờ trên màn hình, chỉ một lát sau lại có cuộc gọi tới.

Không để cho Thịnh Gia Ngôn chờ đợi lâu, Thời Chung đã nhận điện thoại: “Em còn chưa làm xong việc sao? Cũng đã trễ lắm rồi...”

Thời Chung lạnh lùng cắt đứt lời anh: “Tới đón cô ấy về đi.”

Chương 53

“**T**ới đón cô ấy đi.”

Vào giờ phút này, Thịnh Gia Ngôn đang ngồi ở trong phòng khách nhà mình, đối diện với TV, ánh sáng sắc sỡ trên đó làm nổi bật gò má cứng đờ của hắn.

Rất lâu sau Thịnh Gia Ngôn mới phản ứng lại, dùng một giọng điệu không biết là vui hay buồn nói: “Cô ấy ở cùng anh là tôi yên tâm rồi, vậy không quý rầy hai người nữa, tôi cúp trước.”

Nhưng khi Thịnh Gia Ngôn đại muốn cúp điện thoại thì thanh âm lạnh lẽo của Thời Chung lại truyền vào lỗ tai hắn: “Tới đón cô ấy đi, tôi không muốn nhìn thấy cô ấy nữa.”

Thịnh Gia Ngôn vô thức nhú mào, bên kia nói tới đây thì cúp điện thoại.

Thịnh Gia Ngôn nhìn bàn ăn trong phòng, trên bàn còn đặt rất nhiều món ăn hợp khẩu vị Nhậm Tư Đồ, chỉ là cô đã rất lâu không ăn, Tầm Tầm bây giờ đã ngủ yên trong phòng dành cho khách, lúc trước bởi Tầm Tầm thường chơi ở chỗ hắn đến tối muộn, không thể không ngủ lại, trong phòng dành cho khách có tất cả đồ dùng của cậu, chỉ là cô gái kia, ngay cả chìa khóa nhà hắn cũng đưa cho cậu vì một người đàn ông gọi là Thời Chung.

Nhưng hôm nay người đàn ông này lại nói với hắn: Đón cô ấy đi???

Thịnh Gia Ngôn vào phòng dành cho khách nhìn Tầm Tầm một cái rồi mới đi ra ngoài, càng lái xe lại càng cảm thấy không đúng, nghĩ tới nghĩ lui rồi chỉ có thể gọi điện thoại cho Tôn Dao.

Tôn Dao phải đến vùng khác quay hai tháng, chuyện này là Tầm Tầm nói cho hắn biết, Thịnh Gia Ngôn gọi tới đúng lúc Tôn Dao vừa quay xong, đang trên đường cùng mọi người trong tổ quay đi ăn lẩu, Tôn Dao vừa cười nói cùng

người khác, vừa kinh ngạc khi Thịnh Gia Ngôn gọi tới: “Thịnh đại luật sư, anh mấy trăm năm không gọi điện cho tôi rồi, thế nào đây? Mặt trời mọc ở hướng tây rồi hả?”

Giọng của Thịnh Gia Ngôn không hề trêu ghẹo như cô mà nghiêm túc: “Nhậm Tư Đồ và bạn trai cô ấy làm sao thế?”

Tôn Dao bị hỏi đến sững sốt.

Sau đó, Thịnh Gia Ngôn vừa lái xe, vừa nghe Tôn Dao oán giận giải thích qua chuyện này một lần, Thịnh Gia Ngôn càng nghe sắc mặt càng nghiêm trọng, khi Tôn Dao kể xong, Thịnh Gia Ngôn cũng đến nơi, hấn cúp điện thoại, vượt qua ngã tư đường phía trước liền nhìn thấy toà nhà kia.

Lần trước hấn tới đây là vì hấn gọi điện cho Nhậm Tư Đồ, điện thoại lại bị tài xế taxi nhận, nói vị tiểu thư này uống say không còn biết gì, bảo hấn mau tới đây đưa nàng về.

Lúc ấy hấn tới đón cô, hấn đã quyết định làm một chuyện ích kỷ nhất từ lúc chào đời tới nay: Xóa nhật ký cuộc gọi Thời Chung đã gọi cho cô. Thật ra thì sau này khi biết cô và Thời Chung vẫn ở cùng nhau, cảm xúc của hấn rất phức tạp, có chút vui mừng, vui vì lần ích kỷ kia không ảnh hưởng gì đến hạnh phúc của cô, lại có chút cô đơn, cô đơn vì cảm tình của cô dành cho hấn cuối cùng lại dành cho một người khác.

Mà lúc này đây, hấn lại có thêm một cảm xúc nữa, đó chính là hối hận, hối hận vì sao lúc đó mình không ích kỷ thêm một chút, hủy diệt toàn bộ quan hệ giữa cô và Thời Chung?

Thời Chung cũng không phải chồng cô, tại sao cô lại phải khổ cực hạ mình cầu xin?

Nhậm Tư Đồ bị người ta nhẹ nhàng đánh thức.

“Tư Đồ?”

“Tư Đồ?”

Nhậm Tư Đồ cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, mơ mơ màng màng nghe thấy thanh âm có chút quen thuộc, phản ứng đầu tiên trong lòng cô chính là: rốt cuộc anh cũng về...

Nhưng khi Nhậm Tư Đồ mở mắt thì cô bỗng dưng ý thức được, Thời Chung không bao giờ gọi cô kiểu như vậy, mà tiếng gọi dịu dàng đó rõ ràng là của Nhậm Tư Đồ hoàn toàn tỉnh táo lại, bỗng dưng ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy Thịnh Gia Ngôn đang đứng trước mặt cô.

Sau khi Thịnh Gia Ngôn nhìn thấy ánh mắt của cô, hấn chỉ nhẹ nhàng nói hai chữ: “Đi thôi.”

Vẻ mặt của hấn tự nhiên như vậy, hình như không muốn giải thích tại sao hấn lại xuất hiện ở đây. Nhưng Nhậm Tư Đồ sao có thể dễ dàng bỏ qua này? “Tại sao anh...”Nhậm Tư Đồ liếc nhìn xung quanh, xác định mình đang ở trong căn hộ của Thời Chung: “... Lại ở đây?”

Vừa nhắc tới cái này, Thịnh Gia Ngôn rớt cuộc vẫn phải thở dài: “Anh ta bảo anh tới dẫn em đi.”

Nhậm Tư Đồ vạn lần không ngờ, Thời Chung luôn muốn vứt Thịnh Gia Ngôn xuống dãy Mariana¹ để phòng cô và hấn có quan hệ với nhau, hôm nay thế nhưng lại đưa ra yêu cầu như thế. Rớt cuộc kinh ngạc và thất vọng, cái nào nhiều hơn? Nhậm Tư Đồ không thể hiện ra bên ngoài, giọng nói ngược lại rất bình tĩnh: “Vậy anh ấy đi đâu rồi?”

Diệp Thanh Trúc

22:15

Diệp Thanh Trúc

“Anh ta xuống dưới lầu mua bao thuốc, hy vọng khi trở lại sẽ không phải nhìn thấy hai chúng ta nữa.”

Thịnh Gia Ngôn nói xong thì nhìn Nhậm Tư Đồ, cảm thấy người cô hơi khựng lại. Thịnh Gia Ngôn do dự một chút rồi thử dò hỏi: “Hay là... Em ở đây chờ anh ta về? Anh sẽ xuống lầu, chờ em ở trong xe.”

Nhậm Tư Đồ cúi thấp đầu im lặng rất lâu, suy tư rất lâu, cũng do dự thật lâu, cuối cùng vẫn không ra được quyết định, đến lúc này, ánh mắt thoáng nhìn mấy cái đĩa bẩn trong bồn rửa bát.

Là dụng cụ cô nấu mấy món ăn hôm nay.

Phía dưới chính là thùng rác, tất cả những món ăn cô làm đều bị đổ vào thùng rác.

Cho dù anh chỉ ăn một miếng những món cô làm thì cô cũng không đến nỗi cảm thấy bất lực như bây giờ. Hoặc là cô thật sự không biết theo đuổi ngược lại, nhìn thấy thứ bị đổ vào thùng rác thì đã rút lui.

Thấy Nhậm Tư Đồ không nói gì đứng dậy, cũng không phải đi ra khỏi cửa, Thịnh Gia Ngôn liền hỏi: “Em đi đâu thế?”

Nhậm Tư Đồ không trả lời hấn, cứ im lặng như vậy vòng qua bồn rửa, vén tay áo lên rửa bát.

Thịnh Gia Ngôn nhìn bóng lưng của cô, khó tránh khỏi có chút kinh ngạc. Nhậm Tư Đồ cũng rất kinh ngạc vì đến lúc này vẫn còn tâm trạng rửa bát. Nhưng cô không khồng chế được, không khỏi nhớ lại câu nói của Thời Chung trước khi anh rời khỏi: “Em không rửa, chẳng lẽ muốn tôi rửa thay em?”

Nếu về sau bọn họ không bao giờ gặp nhau nữa, những lời này sẽ trở thành lần đối thoại cuối cùng của họ... Minh cứ thỏa mãn yêu cầu này của anh đi, rửa sạch chén đĩa, cũng đồng nghĩa với việc sẽ không để lại chút dấu vết nào chứng minh rằng cô đã đến. Nhậm Tư Đồ nghĩ vậy thì một giọt nước rơi vào mu bàn tay cô. Rửa mấy cái bát cũng có thể khóc, có lẽ cô là người đầu tiên. Thật may là giọt nước mắt kia rất nhanh bị nước chảy cuốn đi, không lưu lại dấu vết, cô đặt chén bát vào tủ vệ sinh, ngoái đầu lại nói với Thịnh Gia Ngôn: “Không đợi, đi thôi.”

Ra khỏi căn hộ, Nhậm Tư Đồ đi tới chỗ chiếc xe đậu, cuối cùng vẫn không nhận được nhìn lại căn hộ một cái.

Ngoái đầu nhìn lại đã thấy Thịnh Gia Ngôn lên xe của hắn xe của Thịnh Gia Ngôn đậu cách đó không xa, không hiểu tại sao cô vẫn chưa lên xe liền bật đèn xe nhắc nhở cô. Nhậm Tư Đồ không lưu luyến nữa, mở xe, kéo cửa ra. Khi thả chìa khóa vào túi, cô mò tới ví tiền của mình, không nhận được ngừng lại.

Nhậm Tư Đồ lấy thẻ ra vào từ trong ví tiền ra.

Mấy ngày trước khi cô tới đây tìm Thời Chung đã cố gắng dùng chiếc thẻ này để vào nhà anh, đáng tiếc chiếc thẻ đã mất hiệu lực, khi đó Thời Chung cũng đã đổi hệ thống khóa khác, vậy mà tới bây giờ cô mới ý thức được rằng mình nên rút chiếc thẻ này đi.

Nhậm Tư Đồ cầm thẻ lên không nỡ bỏ, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng rút chiếc thẻ vào thùng rác ven đường, sau đó lên xe, rời đi cùng Thịnh Gia Ngôn.

Thời Chung nhìn cô lái xe rời đi.

Anh tựa bên vách tường của căn hộ hút thuốc, vòng khói tỏa khắp, anh thấy cô ra khỏi căn hộ, nhìn thấy cô lên xe còn không nhận được liếc lại, cuối cùng nhìn thấy cô lái xe đi mất. Điều thuốc trong tay anh cũng cháy hết.

Chỉ là sau khi hút xong một điếu, Thời Chung không lên lầu như dự định lúc đầu, trong nhà có lẽ vẫn còn giữ hơi thở thuốc về cô, thật ra Thời Chung sợ anh chỉ cần ngửi thấy một chút hơi thở của cô thôi thì tất cả những việc anh làm trong tối nay đều thất bại trong gang tấc, anh sẽ không nhận được mà đi tìm cô.

Chỉ là bây giờ hoàn toàn không có thời cơ, tự thân còn khó bảo toàn, anh không thể trở thành bến cảng sưởi ấm cho cô được.

Sáng sớm hôm nay anh nhận được một cuộc điện thoại, phải đến hộp đêm của bạn để giải quyết việc có liên quan đến cổ phiếu, mọi chuyện mặc dù còn chưa lộn xộn, báo chí cũng tạm thời không có đầu mối gì, nhưng cũng đủ để khiến quan sĩ sút đầu mẻ trán. Mà buổi sáng anh vừa nhận được cuộc gọi, buổi chiều đã có người của tổ chuyên án đến tìm hiểu phòng làm việc của anh. Anh nhận không được than nóc nhà thủng còn gặp mưa suốt đêm, phải có người nhắc nhở mới biết nhà họ Tưởng muốn chinh mình, những sóng gió liên tiếp này rất có thể là Tưởng Lợi Đức trút giận thay con trai của hắn là Tưởng Lệnh Thần.

Thời Chung đứng tựa vào tường, gió đêm thổi qua, bất tri bất giác đã hút hết gần nửa bao thuốc, cai thuốc lâu rồi mà đột nhiên lại hút nhiều như vậy, cơ thể cũng có chút không chịu nổi, cổ họng hơi khô. Đột nhiên, có điện thoại gọi tới, là một số lạ. Thời Chung háng giọng một cái, anh chưa kịp nói gì thì đối phương đã lên tiếng: “Thời tiên sinh, chúng ta cần nói chuyện một chút.”

Loa của điện thoại rất tốt, Thời Chung ngay lập tức nhận ra giọng của đối phương, vì vậy theo bản năng càng cảm thấy khó chịu ở cổ họng, giọng nói cũng trầm đi: “Luật sư Thịnh, tôi không có quan hệ với anh, chúng ta không có gì để nói hết.”

Thịnh Gia Ngôn bên kia dừng một chút: “Vậy nếu tôi nói, ngày mai tôi sẽ cầu hôn cô ấy, hôm nay phải làm rõ quan hệ giữa ba người chúng ta thì sao?”

“...”

Trời đất xoay chuyển, cuộc điện thoại trước, Thời Chung chỉ nói một câu ngắn ngủn “Tới đón cô ấy đi” đã khiến Thịnh Gia Ngôn á khẩu không trả lời được, vào giờ phút này, đối lại lại là Thời Chung cứng người, chậm chạp nói không ra nửa chữ.

Thật lâu sau, Thời Chung mới tìm lại thanh âm của mình, chỉ có điều giọng nói căng lên, mỗi một chữ đều gần như không thể lưu loát: “Ở đâu?”

Không phải bạn tốt gặp nhau, cũng không phải tình địch giằng co, khi Thời Chung gặp Thịnh Gia Ngôn là ở một nơi rất tiện lợi, là ở cửa hàng tiện lợi 24h mà thời chung mua thuốc.

Nhân viên phục vụ đứng sau quầy đã sớm ngủ gà ngủ gật, bao thuốc Thời Chung mua lúc trước đã hút hết, anh lại mua một bao nữa, còn chưa kịp mở thì Thịnh Gia Ngôn đã đến.

Hai đấng mày râu cùng vào siêu thị, nhân viên phục vụ vốn ngủ gật bỗng cảnh giác nhìn bọn họ mấy lần, thấy hai người này ngoài sắc mặt lạnh lùng ra thì không có gì khác thường, cũng yên lòng ngủ gật tiếp.

Thịnh Gia Ngôn ngồi vào chiếc ghế chân cao gần cửa sổ. Liếc nhìn Thời Chung bên cạnh, thấy anh không muốn mở chủ đề, hần liền nói trước: “Nhậm Tư Đồ không chịu nói gì cả, những thứ tôi biết đều nghe được từ Tôn Dao, có thể chi tiết sẽ không đúng lắm nhưng vẫn có thể hiểu đại khái anh và Tư Đồ đã hoàn toàn chia tay nhau, đúng chứ?”

Thời Chung suy nghĩ một chút rồi khẽ gật đầu.

“Nguyên nhân chia tay là gì? Anh cảm thấy cô ấy không tin anh, nên chỉ cần gió thổi là cô ấy có thể rời bỏ anh, khiến anh cảm thấy tình cảm của hai người không ngang nhau? Vậy anh cảm thấy cô ấy bây giờ và người anh thầm yêu trước kia thực ra là hai người hoàn toàn khác nhau, ngày trước cô ấy rất hoạt bát vui vẻ, khiến anh lưu luyến, nhưng bây giờ cái gì cô ấy cũng sợ đầu sợ đuôi, vừa khiến anh cảm thấy mệt mỏi, vừa khiến anh cảm thấy thất vọng, phải không?”

Thời Chung đáp lại lời ít mà ý nhiều: “Một trong những nguyên nhân.”

Thịnh Gia Ngôn không hỏi đến nguyên nhân thứ hai, thứ ba... Hắn chỉ là mỉm cười, cười như một thiếu niên u mê mà lỗ mãng: “Vậy rốt cuộc anh có biết tại sao cô ấy lại biến thành người như bây giờ không?”

“Đã từng nghe cô ấy nói qua một chút, là do ba của cô ấy?” Thật ra tâm tư của Thời Chung không đặt vào cuộc đối thoại hiện giờ giữa hai người, bên tai anh lúc nào cũng vang lên câu nói “Ngày mai tôi sẽ cầu hôn cô ấy”, ngón tay liền không nhịn được mà căng lên, bao thuốc lá trong tay bị bóp đến biến dạng cũng không biết.

Thịnh Gia Ngôn sử dụng câu trả lời lúc trước của anh để trả lời anh: “Một trong những nguyên nhân.”

“Ba cô ấy là một kiểm sát viên rất có uy tín, khi tôi trao đổi sinh viên một năm, Nhậm Hiến Bình chính là giáo sư của trường chúng tôi, dù tôi chỉ được Nhậm Hiến Bình dẫn dắt một năm nhưng tôi vẫn luôn gọi ông ấy là 'Thầy Nhậm', còn thường được ông ấy gọi đến nhà ăn cơm, cũng vì thế mà quan hệ giữa tôi và Tư Đồ không tệ, khi tôi ở trong nước một năm trở về, Nhậm Tư Đồ vẫn thường nhắn tin cho tôi. Tôi cũng có thói quen mở msn là nhìn thấy cô ấy nhắn lại...”

Thời Chung không nhịn được hừ lạnh một tiếng: “Anh ở đây kể lễ lịch sử tình yêu của hai người đấy à?”

Thịnh Gia Ngôn lạnh nhạt nhìn anh, tình yêu và ghen tỵ rất dễ khiến người ta trở nên ngây thơ, thấy Thời Chung đang ghen, Thịnh Gia Ngôn lại có chút bất đắc dĩ không phải luôn miệng nói không cần sao? Nếu không quan tâm đến Nhậm Tư Đồ, tại sao lại ghen đến như vậy?

Thịnh Gia Ngôn không trả lời anh, chỉ im lặng một lát rồi nói tiếp: “Nhưng rồi một ngày, liên lạc giữa tôi và cô ấy hoàn toàn bị cắt đứt. Lúc đầu tôi cũng không để ý lắm, chỉ cho rằng cô ấy thì đại học xong thì chạy đi du lịch để thư giãn, không có thời gian lên mạng thôi, cho đến một ngày tôi nghe được tin, vợ của thầy Nhậm phóng hỏa giết tiểu tam, không ngờ lại vậy con gái mình trong biển lửa. Tôi biết chuyện này cũng là bởi vì con nhỏ tiểu tam kia là bạn học cũ của tôi.”

Lại nhìn Thời Chung, hắn chỉ thấy trong mắt anh trống rỗng, sự đau đớn dâng tràn trong mắt.

Có thể coi hôm nay là Thời Chung cảm động lây, hoặc thật sự cảm nhận được.

Thịnh Gia Ngôn thở dài: “Khi tôi về nước, tôi đã tận mắt chứng kiến Tu Đồ đau đớn đến chết đi sống lại thế nào trong phòng vô khuẩn của bệnh viện. Vết thương mọc da non, ngày ngày cô ấy đều phải vật lộn với đau đớn, loại đau khổ này, anh không thể tưởng tượng nổi đâu. Ngày nghỉ xinh đẹp, ngày khai trường, cuộc sống thanh xuân thời đại học... Những thứ này, cô ấy đều không được trải qua. Bởi vì ba mẹ cô ấy sai lầm mà khiến cô ấy bỏ lỡ rất nhiều điều tốt đẹp, thứ cô ấy trải qua chỉ là đau khổ. Tại sao anh còn muốn cô ấy trong trắng đơn thuần như ngày xưa nữa?”

“...”

“Cho nên căn bản anh chẳng hiểu gì về cô ấy, tại sao anh lại muốn cô ấy hiểu anh cần gì? Có thể tin tưởng ở anh?”

“...”

“Còn nữa, anh có biết tại sao cô ấy nấu ăn không tốt không?”

“Bởi vì cô ấy bị lừa ám ảnh, chỉ cần vừa mở bếp là cô ấy lâm vào trạng thái suy sụp. Cái này tôi biết, nhưng cô ấy lại thích mặt mũi, không nói với người khác, mình không có cách nào mở bếp nấu cơm thì ngày nào cũng ăn đồ ở ngoài. Đến sau này khi Tầm Tầm đến, cô ấy mới cố gắng thoát khỏi sự ám ảnh, bắt đầu học nấu cơm. Nhưng khi cô ấy bắt đầu đi làm, vừa phải làm việc lại vừa phải chăm sóc Tầm Tầm, tài nấu nướng quá kém, cô ấy chỉ có thể dựa vào đồ ăn mua ở ngoài. Mấy món hôm nay cô ấy làm cho anh, có phải anh rất khinh thường nên mới đổ hết đi không? Nếu là tôi... Tôi sẽ không làm như vậy, bởi vì tôi biết mấy món ăn đơn giản này, cô ấy đã phải khắc phục bao nhiêu chương ngại tâm lý mới có thành quả. Còn anh... Căn bản cái gì cũng không biết.”

“...”

“Hơn nữa cô ấy không dễ tin tưởng bất kỳ người nào, không phải từ khi biết anh mới bắt đầu. Cô ấy bị ba phản bội, suýt chút nữa bị mẹ mình thiêu chết, anh cảm thấy cô ấy còn dám tin ai sao? Nhưng sau khi cô ấy về nước, cô ấy đã rất cố gắng thay đổi điểm này, cố gắng tin người khác, lúc đầu khi Tầm Tầm đến sống với cô ấy, cô ấy đã tìm một bảo mẫu tới chăm sóc nó, không bao lâu sau cô ấy liền phát hiện bảo mẫu này có vấn đề, thỉnh thoảng sẽ len lén trút giận lên Tầm Tầm, về sau, cô ấy gần như không tin bất kỳ ai nữa, cũng không còn qua lại với bạn bè cũ, trừ tôi, Tôn Dao và Mạc Nhất Minh ra, trong thế giới của cô ấy không có một ai khác. Mà anh... tùy tiện xông vào thế giới của cô ấy, bây giờ lại tùy tiện rời khỏi, anh làm vậy rốt cuộc là có ý gì?”

Chú thích:

1. Rãnh Mariana, còn gọi là vực Mariana hay vũng Mariana, là rãnh đại dương sâu nhất đã biết, và điểm sâu nhất của nó là nơi sâu nhất trong lớp vỏ

Trái Đất. Nó nằm trên phần đáy của khu vực tây bắc Thái Bình Dương, về phía đông quần đảo Mariana. Điểm sâu nhất có tọa độ 11°21' Bắc và 142°12' Đông. Rãnh Mariana kéo dài tới gần Nhật Bản. Rãnh này là ranh giới nơi hai mảng kiến tạo gặp nhau, là khu vực lún xuống ở đó mảng Thái Bình Dương bị lún xuống dưới mảng Philippines. Rãnh có chiều dài khoảng 2.550 km (1.580 dặm) nhưng chiều rộng trung bình chỉ vào khoảng 69 km (43 dặm). Phần đáy của rãnh này thấp dưới mực nước biển một khoảng cách lớn hơn nhiều khi so với đỉnh Everest ở trên mực nước biển.

Chương 54

Tùy tiện xông vào thế giới của cô ấy, hiện tại lại tùy tiện rời đi... Đúng vậy, anh như vậy làm đến là vì cái gì?

“Nói xong rồi chưa?” Thời Chung lạnh lùng cắt đứt lời Thịnh Gia Ngôn.

Khuôn mặt vốn có vẻ cảm động bởi vì lời anh đột nhiên nói nên không còn chút cảm xúc, thiếu kiên nhẫn. Thịnh Gia Ngôn không hiểu, cũng đã nói đến như vậy rồi rồi, người đàn ông này còn muốn anh nói gì nữa, mà thực sự Thịnh Gia Ngôn cũng không có gì để nói nữa.

“Một câu cuối cùng,” “Có lẽ ở trong mắt tất cả mọi người, bao gồm trong mắt anh, cô ấy không xứng để anh chờ đợi nhiều năm như vậy, nhưng ở trong mắt tôi, anh mới không xứng với cô ấy.”

Thời Chung lẳng lẳng chờ anh nói xong một câu cuối cùng, bỗng đứng lên, trực tiếp bước đến cửa, không quay đầu lại.

Thịnh Gia Ngôn rốt cuộc ý thức được tại sao người đàn ông này phải lạnh lùng cắt đứt lời anh nói, thì ra là vội vàng muốn đi tìm Tư Đồ?

Ý thức được điều này, rốt cuộc trong lòng Thịnh Gia Ngôn có được chút vui mừng, nhưng rất nhanh chút vui mừng này lại toát ra cảm xúc chua xót. Thật ra thì trước khi Thịnh Gia Ngôn đến cũng đã nghĩ xong, anh đem những bí mật của Tư Đồ nói cho Thời Chung biết, thì đồng nghĩa với việc mình phải từ bỏ, phải để cho mối quan hệ của Tư Đồ và đặt dấu chấm hết.

Anh không muốn làm như vậy, hoặc là nói anh vốn nên rất vui mừng khi chuyện tình cảm của cô và Thời Chung xảy ra vấn đề. Nhưng ngay khoảng một giờ trước, anh thấy dáng vẻ đau thương của cô khi bước ra khỏi nhà Thời Chung, Thịnh Gia Ngôn ngồi ở trên xe mình, thấy cô đứng ở bên cạnh xe của cô, lẳng lẳng đứng, lẳng lẳng nhìn lại sau lưng, cuối cùng vứt bỏ tất cả tâm tư gì đó.

Khoảng cách giữa Thịnh Gia Ngôn và cô lúc ấy không tính là gần, mặc dù không thấy rõ cụ thể cái cô vứt bỏ là gì, nhưng không cần đoán anh cũng biết, vật kia có liên quan với Thời Chung; mà cho dù cách một đoạn như vậy, Thịnh Gia Ngôn vẫn cảm nhận được trên người cô toát ra... Bi thương.

Đó là cô hoàn toàn mất đi thứ quan trọng nhất nên mới có vẻ mặt này, lần trước thấy cô có bộ dáng này, là năm đó, lúc cô ngồi ở trên bậc thang bên ngoài tòa án, bởi vì vào không được hiện trường tòa án để nghe thẩm vấn, cũng chỉ có thể ở bên ngoài, lúc ấy Thịnh Gia Ngôn tìm được cô thì cô còn mặc quần áo bệnh từ trong bệnh viện chôn em ra ngoài, khi cô ngẩng đầu lên thấy Thịnh Gia Ngôn, nước mắt trong nháy mắt liền tràn ra.

Ở trong bệnh viện đau chết đi sống lại thì anh biết cô khó chịu, mà một khắc kia cô ngồi ở dưới ánh nắng chói chang ngược đầu nhìn anh, lặng lẽ rơi lệ thì anh biết, cảm xúc khổ sở còn sâu sắc hơn, còn bi thương hơn.

Cô vứt bỏ tấm thẻ kia, lên xe thì một giọt lệ cô cũng không có chảy, Thịnh Gia Ngôn lại thấy, đó là bi thương có đôi khi tình yêu cô dành cho anh anh lại làm như không biết, mà có đôi khi, anh lại đón nhận cô, thậm chí so với cô thì mình càng lún sâu, anh biết sự bi thương của cô là bởi vì người nào, so với suy nghĩ ích kỷ là cho cô một cái ôm an ủi, Thịnh Gia Ngôn cảm giác mình nên giúp cô để bù lại.

Chỉ là mặc dù lý trí của anh nói cho anh biết, chuyện anh làm hôm nay là chuyện đúng đắn, nhưng giờ phút này, nhìn Thời Chung vội vàng đập cửa bỏ đi, nội tâm anh vẫn không có nhận được, một luồng sóng chua xót phập phồng.

Thời Chung đang đi thì bỗng nhiên ngừng lại quay đầu nhìn anh, hỏi “Chuyện ấy xảy ra khi nào?”

“...” Thịnh Gia Ngôn dừng một chút, mới đem này cảm xúc ép xuống, hỏi tương lại, “Tiệc rượu sau khi cô ấy tốt nghiệp, “ Thịnh Gia Ngôn nhớ rõ ràng như thế, là bởi vì Tư Đồ từng nói với an.” Cô đã từng nói, tiệc rượu tốt nghiệp năm đó, là kỷ ức vui vẻ cuối cùng trong đời khi cô nhớ lại.”

Thời Chung nghe vậy, tròn mắt khẽ suy tư chốc lát, sau đó ngẩng đầu lên nói một câu với Thịnh Gia Ngôn: “Cám ơn.” Lập tức khôi phục bước chân nhanh chóng chạy ra cửa, lập tức chạy ra ngoài.

Stịnh Gia Ngôn chậm chạp ngồi ở trên ghế không động, tự tay đem người yêu đưa đến trong ngực người khác, không nghĩ anh cũng có ngày hôm nay, nhìn bầu trời đêm hư vô mờ mịt bên ngoài cửa sổ kia, khóe miệng lại nhếch lên nụ cười khổ?

Chỉ là chuyện sau này, hình như cũng không như Thịnh Gia Ngôn đoán.

Tư Đồ vẫn đi làm, tan việc, đưa đón Tâm Tâm, cùng Tôn Dao trò chuyện, lúc tới nhà anh ăn cơm thịnh soạn sẽ mất hồn, trùng hợp gượng cười, đa số thời điểm mặt không chút thay đổi.

Thời Chung thế nhưng không có đi tìm cô. Thịnh Gia Ngôn hoàn toàn không muốn mình khổ khổ giãy giụa sau làm ra nhượng bộ như thế, nhưng lại được loại tình trạng này.

Tầm Tầm thật không có lương tâm, mỗi lần đều đem món ăn Thịnh Gia Ngôn làm ăn sáng loáng, hài lòng chếp chếp mồm đi sau, lại hỏi Tư Đồ: “Có phải gần đây chú chân dài có việc gì hay không? Lúc trước chú ấy còn nói đi cho con tới nhà học bài, hiện tại liền nhìn cũng không tới nhìn con, ghét...”

Thịnh Gia Ngôn đang dọn dẹp chén đĩa, bị một câu cảm thán của “tiểu tử không có lương tâm” ở ngoài, cũng không còn cách nào. Dù sao lòng người ủng hộ hay phản đối, là chuyện khó thay đổi nhất.

Chuyện hợp tan của người lớn nên nói như thế nào với người trẻ nhỏ đây? Dù sao Tư Đồ cũng không mở miệng được, chỉ có thể kiếm có lập liếm cho qua. Tầm tầm cũng không níu lấy vấn đề này không buông, chỉ cần Tư Đồ vừa nhắc tới muốn cho cậu ở lại nhà trẻ học thêm vào kỳ nghỉ hè, cậu liền nhận thấy khó bảo toàn bản thân nên tự nhiên chạy cũng nhanh hơn so với người khác, cũng không có rảnh đi trông nom hôm nay chú chân dài đi đâu.

Chuyện mình nói với Thời Chung chẳng lẽ trở thành chuyện nước thả trôi song sao? Thịnh Gia Ngôn cũng không biết mình nên vui vẻ, hay là nên bắt đắc dĩ. Mặc dù anh không muốn thừa nhận, nhưng vẫn cảm thấy vui vẻ? Nếu không cũng sẽ không giống như bây giờ thường xuyên chờ cô tan việc, làm các loại đồ ăn ngon cho cô; cũng sẽ không có nhiều rượu cô yêu thích trong nhà, để sau khi ăn xong uống một ly; càng không hỏi Tư Đồ: “Năm nay em được nghỉ đông mấy ngày? Chờ Tầm Tầm được nghỉ, chúng ta cùng đi chơi?”

Nhưng hiển nhiên, Thịnh Gia Ngôn không phải đơn giản chỉ đề nghị muốn cùng cô đi du lịch giải sầu người, Tư Đồ gượng cười nói: “Tôn Dao nói rồi, mời em cùng Tầm Tầm đến Pháp. Nếu như anh không chê Tôn Dao lú lú, lại ngại không muốn nói với cô ấy, thì kêu Tầm Tầm nói giúp anh vài câu, Tôn Dao sẽ mời ba chúng ta cùng đi.”

Thịnh Gia Ngôn tình nguyện thấy cô nghiêm mặt, cũng không muốn thấy cô cười như vậy.

Nhưng hiển nhiên, Thịnh Gia Ngôn không phải đơn giản chỉ đề nghị muốn cùng cô đi du lịch giải sầu người, Tư Đồ gượng cười nói: “Tôn Dao nói rồi, mời em cùng Tầm Tầm đến Pháp. Nếu như anh không chê Tôn Dao lú lú, lại ngại không muốn nói với cô ấy, thì kêu Tầm Tầm nói giúp anh vài câu, Tôn Dao sẽ mời ba chúng ta cùng đi.”

Thịnh Gia Ngôn tình nguyện thấy cô nghiêm mặt, cũng không muốn thấy cô cười như vậy.

Thịnh Gia Ngôn đang muốn nói thêm gì nữa, nhưng bị tiếng chuông điện thoại di động trong túi Tư Đồ đột nhiên vang lên cắt đứt. Thịnh Gia Ngôn tạm thời đóng lại máy hát, Tư Đồ vừa lấy điện thoại di động ra, vừa đứng dậy rời khỏi bàn ăn, đi về phía phòng khách nghe điện thoại, còn vừa không quên nói với Thịnh Gia Ngôn: “Chén để đó đi, lát em rửa cho.”

Thật ra thì chờ khi Tư Đồ tiếp điện thoại xong trở lại phòng ăn, Thịnh Gia Ngôn đã rửa sạch bát đĩa hết rồi, Thịnh Gia Ngôn đang lau tay chuẩn bị đi ra, liền thấy mặt Tư Đồ ửng đỏ đi tới trước mặt anh.

“Điện thoại của ai, sao lại nói lâu vậy?”

“Là lớp trưởng thời phổ thông, nói là sau lễ mừng năm mới lần trước, đã lâu rồi mọi người không gặp nhau, mời em Chủ nhật này đi.”

Nghe cô nói như vậy, Thịnh Gia Ngôn đầu tiên là ngần ra, sau đó vẻ mặt có chút phức tạp nhìn cô một cái, có chút không xác định hỏi: “Em... Đi không?”

“Em nói để xem lại.” Tư Đồ cười khở một tiếng, “Tiệc rượu tốt nghiệp năm đó đến nay em vẫn còn thấy sợ.”

Sợ xúc cảnh sinh tình, sợ người đàn ông kia cũng sẽ được mời đến, càng sợ người đàn ông kia vì tránh cô, bạn học cũ cũng...

Tư Đồ muốn nói lại thôi, không có nói tiếp. Thịnh Gia Ngôn cũng thoáng sợ sệt. Bởi vì bên tai anh đột nhiên vang lên câu nói anh từng nói với Thời Chung: cô ấy đã từng nói, tiệc rượu năm đó tốt nghiệp năm đó, là ký ức vui vẻ cuối cùng trong đời khi cô nhớ lại là...

Nếu đã biết được chuyện đó, hôm nay cô được bạn học mời dự tiệc, chắc không đơn giản chỉ là một chuyện trùng hợp như vậy?

Anh mong đợi, cũng sợ chuyện đã xảy ra, rốt cuộc vẫn phải đối mặt... Tư Đồ cũng hỏi ý kiến của anh: “Em muốn hỏi anh có nên đi hay không?”

Thịnh Gia Ngôn nhìn cô, trầm mặc ba giây. Trong ba giây ngắn ngủi đó, anh nghĩ rất nhiều, trong chớp mắt, Thịnh Gia Ngôn muốn bật thốt lên, nói cô chờ đi, nhưng sau một khắc, anh đã nghĩ thông suốt: “Đi đi.”

Sandy: tội anh quá hờ."

“Vậy... Anh có thể đi cùng em không?” Cái loại đó trùng hợp, cho dù cô thấy cảnh thương tình rồi, người kia cũng xuất hiện, hay là đến cuối cùng người kia cũng không lộ diện... Cho dù đụng phải loại nào cũng làm cô sợ, có một chiến hữu ở bên người, ít nhất cô còn có thể tìm được một chút dũng khí.

Tâm tư Tư Đồ vẫn mãi nghĩ chuyện của mình, hoàn toàn không có phát giác vào giờ phút này, trong mắt Thịnh Gia Ngôn dâng lên tia rói rắm, cặp mắt hơi đỏ lên, nhưng anh không nhìn được nhú nhú mà cuối cùng là cười.

Anh gượng cười cũng không giống như cô ấy, ít nhất xem ra Tư Đồ, anh là mỉm cười không ngại nói: “Không thành vấn đề, anh sẽ đi cùng em.”

Theo cùng cô có thể biết được mọi chuyện xảy ra... Mặc dù anh đã dự liệu được chuyện đó sẽ làm anh ruột gan đứt từng khúc.

Chủ nhật, Thịnh Gia Ngôn lái xe mang theo Tâm Tâm cùng Tư Đồ lên đường. Ánh nắng tươi sáng, hình như ông trời cũng không muốn để một chút áng mây nào xuất hiện trong hôm nay. Đám bạn học trung học vốn là đã có người mang theo người nhà, Tư Đồ nói với trưởng lớp muốn dẫn con theo, tự nhiên đối phương cũng hơn hờ đồng ý.

Sau đêm hôm đó, ông trời cũng cực kỳ nể tình, khắp trời đầy sao, sáng chói như mực.

Tiệc rượu tốt nghiệp năm đó, mọi người chạy theo trào lưu, tổ chức thành buổi vũ hội nạt nạt, mặc dù có mượn mấy đạo cụ cần thiết nhưng vẫn không đủ, còn khá sơ xài, nhưng năm đó mọi người đều rất vui vẻ chuyện cũ rõ mồn một trước mắt, Tư Đồ nhận thấy lối vào hội trường phát mặt nạ tinh xảo xinh đẹp nhìn không được sinh lòng cảm khái.

Nơi chốn giống nhau, người giống nhau, nhưng người và vật không còn.

Tư Đồ và Tâm Tâm cũng đeo mặt nạ lên, Tâm Tâm chạy đi tìm chỗ đứng, Thịnh Gia Ngôn và Tư Đồ còn đứng ở cửa vào, Tư Đồ liếc một vòng bên trong, bọn họ đến hơi trễ, bên trong đã có bóng người nhón nháo rồi, mọi người đều là ăn mặc tinh xảo sinh động hơn nhiều so năm đó. Chỉ là dưới mặt nạ này, cái nào sẽ là Thời Chung?

Hay hoặc là... Cái nào cũng không phải là anh.

Lúc này, Thịnh Gia Ngôn hơi cong cánh tay, anh ý bảo Tư Đồ, khoác lên cánh tay của anh, đi vào.